

Republika e Kosovës
Republika Kosovo-Republic of Kosovo
Kuvendi - Skupština - Assembly

T R A N S K R I P T

I SEANCËS SOLEMNE TË KUVENDIT TË REPUBLIKËS SË KOSOVËS ME
RASTIN E VIZITËS SË PRESIDENTIT TË KROACISË STJEPAN MESIQ NË
KOSOVË, TË MBAJTUR MË 8 JANAR 2010

SA SVEĆANE SEDNICE SKUPŠTINE REPUBLIKE KOSOVA POVODOM POSETE
PREDSEDNIKA HRVATSKE STJEPANA MESIĆA KOSOVU, ODRŽANE
8. JANUARA 2010. GODINE

JANAR – JANUAR
2010

TRANSKRIPT

I SEANCËS SOLEMNE TË KUVENDIT TË REPUBLIKËS SË KOSOVËS ME
RASTIN E VIZITËS SË PRESIDENTIT TË KROACISË STJEPAN MESIQ NË
KOSOVË, TË MBAJTUR MË 8 JANAR 2010

E premte, 8 janar 2010, ora 11:00

Seancën solemne e drejton dr. Jakup Krasniqi, Kryetar i Kuvendit të Kosovës.

(Duartrokitje me rastin e hyrjes në sallë të presidentit Stjepan Mesiq)

KRYETARI I KUVENDIT:

I nderuar president Sejdiu,

I nderuar kryeministër Thaçi,

Të nderuar deputetë,

Ministra,

Përfaqësues diplomatikë dhe të ftuar të tjerë,

Zonja dhe zotërinj,

Kam nderin të paraqes në këtë seancë solemne të Kuvendit presidentin e Republikës së Kroacisë dhe mikun tonë, zotin Stjepan Mesiq.

(Duartrokitje)

Zoti Mesiq është udhëheqës i dashur i popullit mik kroat dhe burrë shteti i respektuar në botë.

Në Kosovë presidenti Mesiq çmohet si mik i madh, i cili mbrojti në kohë të vështira të drejtën legjitime të popullit tonë, kontribuoi për njohjen ndërkombëtare të pavarësisë së Republikës së Kosovës dhe për themelimin e marrëdhënieve miqësore midis dy vendeve dhe popujve tanë.

Republika e Kroacisë ishte një nga mbështetësit brilant të pavarësisë së Kosovës në procesin e Gjykatës Ndërkombëtare të Drejtësisë në Hagë.

I nderuar president Mesiq,

Mirë se erdhët në Republikën e Kosovës dhe mirë se erdhët në organin e saj më të lartë ligjvënës!

Duke ju përshëndetur për zemërsisht, dëshiroj që në emër të Kuvendit të Kosovës t'ju falënderoj për vizitën që po na bëni në fund të mandatit shumë të suksesshëm të presidentit dinjitoz të Republikës së Kroacisë.

Unë ruaj kujtime të paharrueshme nga pritja që më është bërë vitin e kaluar në Kroaci dhe nga takimi shumë i ngrohtë dhe miqësor që pata me Ju në Zagreb. Por, sot, dua të shfrytëzoj edhe këtë rast që më jepet për t'ju shpreh Juve dhe atdheut Tuaj mirënjohje të thellë dhe falënderim të pafund në emër të Kuvendit të Kosovës, të qytetarëve dhe timin personalisht për gjithfarë që keni bërë për Kosovën dhe për qytetarët e saj.

Me ndihmën e miqve tanë, në këtë sallë ne shpallëm pavarësinë më 17 shkurt 2008. Miratuar Kushtetutën moderne dhe ngritëm infrastrukturën ligjore për institucionet demokratike të Republikës së Kosovës, për të drejtat e njeriut e të komuniteteve pakicë, për jetën e lirë të qytetarëve të barabartë.

Pavarësia e Kosovës, së cilës i keni kontribuar edhe Ju, zoti president, tashmë është e njohur nga 64 vende anëtare të Organizatës së Kombeve të Bashkuara dhe po mbështetet gjerësisht nga bashkësia ndërkombëtare.

Kosova e re ka ndryshuar shumë dhe shpejt, duke u bërë atdhe i lirë i një shoqërie multietnike, me qytetarë të barabartë, pa dallim etnie, bindjeje politike apo fetare. Nga një vatër krizash e krimesh gjenocidale, Kosova përbën sot një faktor paqeje, bashkëpunimi dhe stabiliteti në rajonin tonë.

Mbi bazën e të arriturave të deritashme, Kosova do të ecën e vendosur drejt prosperitetit të vazhdueshëm, drejt sundimit të plotë të ligjit, drejt demokratizimit, zhvillimit dhe drejt integriteteve euroatlantike, sepse ky është vullneti i qytetarëve dhe perspektiva e vetme e saj.

Ne jemi të vetëdijshëm për sfidat që kemi përpara, por e dimë se nuk do të na mungojë mbështetja e miqve tanë.

Prioritetet e shtetit tonë të ri janë anëtarësimi në organizmat ndërkombëtarë, duke përfshirë edhe OKB-në, zhvillimi i gjithanshëm, ngritja e mirëqenies dhe integrimi rajonal e euroatlantik.

Zoti president Mesiq,
Kam kënaqësinë t'ju ftoj t'i drejtoheni me një fjalë Kuvendit të Republikës së Kosovës.
Ju faleminderit!

(Duartroktije)

PRESIDENTI STJEPAN MESIQ:

Gospodine predsjedniče Skupštine Kosova,
Gospodine predsjedniče Republike Kosovo,
Gospodine predsjedniče Vlade Kosova,
Gospođe i gospodo zastupnici,

S posebnim zadovoljstvom obraćam se danas, prigodom prvoga službenoga posjeta jednoga hrvatskog predsjednika Republici Kosovo, članovima najvišega predstavničkoga tijela najmlađe države ne samo regije, nego i Evrope, u isto vrijeme i države najstarijeg naroda ovoga dijela Staroga kontinenta.

(Duartrokitje)

I odmah, na samome početku, moram posve jasno reći sljedeće: moj posjet Kosovu nije uperen ni protiv koga. On je isključivo u funkciji jačanja naših bilateralnih odnosa, ali i stabilnosti i sigurnosti u cijeloj regiji. Došao sam na Kosovo kao prijatelj – i mlade države, ali i svih njezinih građana, i Kosovara, i Srba. Ponavljam: i Kosovara, i Srba! Kosovski građani srpske nacionalnosti jučer su proslavili Božić. Ja ću upravo ovo mjesto iskoristiti da bih im čestitao taj veliki blagdan tradicionalnim „Hristos se rodi“. Krajnje je vrijeme da se shvati, na svim stranama, da je budućnost u zajedništvu, u suradnji, u uzajamnome pomaganju – na primjer upravo u uvjetima gospodarske krize koja nas sve pogađa.

Želio sam ovo reći na samome početku, jer – kao što znate – u nekim krugovima ima različitih tumačenja mogega posjeta. No, ja sam i ovamo, kao i u mnogo drugih zemalja što sam ih posjetio u deset godina mogega predsjedničkog mandata, došao s jednim jedinim ciljem: da potaknem međusobnu suradnju – kako u sklopu bilaterale, tako i multilaterale, da pozovem na suradnju koja će biti u interesu svih naših građana. Dolazim u vrijeme kada se Kosovo još mučno probija na međunarodnu scenu, kada traži svoje mjesto u svijetu, mjesto koje mu pripada – jer, svakome narodu pripada pravo na samoopredjeljenje i na to da upravlja vlastitom sudbinom. Ustavno-pravni položaj Kosova kao autonomne pokrajine u bivšoj Jugoslaviji bio je riješen na jedinstven način, na način kakav ne možemo naći nigdje u svijetu, pa je apsolutno opravdano kada se kaže da je Kosovo slučaj sui generis.

Kada se pak interpretira jugoslavenski ustav iz godine 1974. ne treba se pozivati samo na slovo Ustava, nego i na njegov duh. A onda su konzekvence jasne, baš kao što je jasno i to da se Kosovo kao autonomna pokrajina u jugoslavenskoj federaciji ne može uspoređivati ni sa jednom postojećom, ili bivšom autonomijom u bilo kojoj složenoj državi – sadašnjoj ili nekadašnjoj.

Hrvatska se upravo time i vodila kada je donijela odluku da prizna neovisno Kosovo. Smatrali smo kako drugoga puta nema. Pregovori o statusu Kosova nisu donosili nikakve rezultate, federacije čiji je sastavni, dakle: konstitutivni dio Kosovo bilo, mada je bilo vezano i za Republiku Srbiju, ta federacija više nije postojala i trebalo je utvrditi što će s Kosovom biti. Međunarodna uprava na neodređeno vrijeme također nije bila nikakvo rješenje.

Jasno je da se Srbija teško miri s time da je izgubila dio koji je ne samo u posljednjih nepunih stotinu godina bio u njezinome sastavu, nego i dio što je nerazdvojno vezan uz njezine povijesne korijene. I jasno je da je Srbiji teško donijeti odluku o priznavanju Kosova. Mnogo sam puta do sada rekao, a ponovit ću i danas: Srbija ne mora priznati Kosovo, ali će – kad-tad – ako ni zbog čega drugoga, a ono zbog interesa Srba koji ovdje žive, morati uspostaviti određeni modus vivendi s Kosovom.

I bilo bi dobro da se kosovskim građanima srpske nacionalnosti prestane sugerirati da odbijaju suradnju i sudjelovanje u organima vlasti nove države, da bojkotiraju izbore i tako sami sebi uskraćuju pravo da odlučuju o tome kako će živjeti. Jednako kao što bi bilo dobro da se prestane pothranjivati nerealne snove o tome kako nije još sve završeno, kako se kotač povijesti može vratiti natrag.

Ne može!

Raspala se nekadašnja jugoslavenska federacija, a svi znaju, cijeli svijet zna, tko snosi najveću odgovornost za taj raspad i s njezinim raspadom bilo je samo pitanje vremena kada će doći i do osamostaljenja Kosova. Niti se može vratiti jugoslavenska federacija, niti se Kosovo može vratiti u stanje u kojemu je bilo prije proglašenja neovisnosti.

Arhitektura ovoga prostora je završena i sada je pred svima, naglašavam: pred svima, veliki zadatak ulaska u ujedinjenu Evropu.

Ta ujedinjena Evropa učinit će probleme što danas izgledaju nerješivima, naprosto smiješnim. S istom zakonskom regulativom, s otvorenim granicama, s punom slobodom kretanja ljudi, uključujući radnu snagu, roba i kapitala, tko će se još zamarati sukobima oko toga što je kome nekada pripadalo i što bi, temeljem tih povijesnih prava, valjda i danas trebalo nekome pripadati.

Hrvatska ne gubi iz vida važnost svojih odnosa s vašim sjevernim susjedom i maksimalno je zainteresirana za podizanje tih odnosa na višu razinu. No, mi ne možemo dopustiti da naši odnosi s bilo kojom zemljom regije budu taoci odnosa s nekom drugom zemljom iste regije, odnosno da bilo koja zemlja na nama „trenira strogoću“ zbog toga što smo povukli logičan, jedino moguć potez, što smo priznali neovisno Kosovo i što s takvim Kosovom želimo surađivati.

Živimo u svijetu u kojemu su samoopredjeljenje naroda, ljudska prava, demokracija, mir, razvoj, sigurnost, zaštita okoliša – vrhovni zakoni. Ili bi barem trebali biti. O tome,

naime, ovisi kakva će nam biti budućnost. O tome i ni o čemu drugome ovisi hoćemo li ostati zarobljeni u okove sukoba što su karakterizirali 20-to stoljeće, ili ćemo smoći snage napraviti iskorak u ovo novo stoljeće, u novi milenij, u vrijeme kada bi ljudski rod napokon morao pokazati zrelost potrebnu da bi se posvetio pitanjima o kojima ovisi njegova dalja egzistencija.

Naše je neposredno okruženje jugoistočna Evropa, regija u kojoj većinu zemalja čine države proizašle iz bivše Jugoslavije. Neke su od njih bile zahvaćene – izravno, ili neizravno - ratovima u kojima se Jugoslavija raspala, poput Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Srbije i Crne Gore, neke su uspjele izbjeći ratna stradanja, poput Makedonije, a neke su svoju kalvariju doživjele kada su dezintegracijski ratovi već bili završeni – poput Kosova.

No, svi mi nosimo ožiljke posljednjega desetljeća dvadesetoga stoljeća i svi se borimo s time da prihvatimo istinu o onome što se dogodilo, osobito o vlastitoj ulozi u tim zbivanjima. Ali, tu istinu moramo prihvatiti – istinu o nama i o onima drugima. Istina nas vodi do individualiziranja krivnje za ratne zločine, tamo gdje su bili počinjeni, a individualiziranje krivnje skida krivnju s naroda, dakle dokida kolektivnu krivnju. Tako, i samo tako možemo graditi budućnost u zajedništvu. Ne govorim, naravno, o nekakvoj novoj zajedničkoj državi, to je vrijeme prošlo, govorim o potrebi suradnje samostalnih država i zajedničkog rješavanja problema, kao i zajedničkog nastupanja prema trećima i na tržištima trećih zemalja.

Republika Hrvatska kojoj sam imao čast biti na čelu cijelo jedno desetljeće u tome se razdoblju dosljedno zauzimala za regionalnu suradnju. Zauzimala se za oslobađanje od balasta prošlosti, a protiv revidiranja povijesti, uključujući demoniziranje antifašizma. No, iznad svega zauzimala se za dijalog ravnopravnih i jednakopravnih, za obnavljanje međusobnog povjerenja i razumijevanja.

To je konstanta politike koju sam zastupao i vodio. Hrvatska je u proteklom desetljeću pružala ruku suradnje prema svim susjedima i prema svim zemljama regije. S većinom od njih potpisali smo i izjave o načelima na kojima će počivati međusobni odnosi, no kao i u svakome odnosu – da bi bio uspješan, morate imati partnera. Neki naši partneri opravdali su očekivanja, neki nisu u onoj mjeri u kojoj smo to očekivali, odnosno nadali se, a neki su – da tako kažem – zakazali. Razumjet ćete zašto ne želim imenovati zemlje o kojima govorim.

Mi, dakle, ne možemo graditi naše sutra, opterećeni onime što je bilo jučer, ali ne možemo ni dozvoliti da se bezobzirno krivotvori ono što je doista bilo. Ja običavam reći da se dogodilo samo ono, što se dogodilo. Samo to i ništa više. Priznajmo ono što se dogodilo, izvucimo iz toga pouke i okrenimo se budućnosti.

U službi te budućnosti ja sam danas ovdje u Prištini, glavnome gradu Kosova. Ovdje sam da pozovem na građenje što boljih i razvijenijih odnosa između Hrvatske i Kosova, ali i na obnavljanje, rekao bih: revitaliziranje regionalne suradnje u službi

jačanja stabilnosti u regiji i u službi pripremanja svih zemalja regije za ulazak u ujedinjenu Evropu, odnosno u Evro-atlantske integracije.

Republika Hrvatska na samome je pragu ulaska u Evropsku uniju. Naši su pristupni pregovori u završnoj fazi. Ulazak u Uniju, pored ulaska u Atlantski savez, što smo protekle godine i ostvarili, bio je jedan od proklamiranih prioriteta naše vanjske politike. No, uvijek sam ponavljao da se naša vanjska politika ne smije iscrpljivati, niti zadovoljavati ostvarivanjem samo tih dvaju prioritetnih ciljeva. Niti bi time bili ostvareni naši stvarni interesi.

Naš je stvarni interes da se u ujedinjenoj Evropi, da se u Evropskoj uniji, nađu sve zemlje regije i mi smo spremni svakoj od tih zemalja pomoći da što brže prijeđe put kojim mi sada idemo. To vrijedi i za Republiku Kosovo, ma kako se to sada možda čini dalekim.

I na kraju, riječ-dvije o svijetu u kojem živimo. Ne mogu to mimoći, jer globalizirani svijet doista je sve manji i nema te zemlje koja bi mogla izbjeći međuovisnost i međupovezanost što ga karakterizira.

Svjedoci smo jasnih simptoma sloma neoliberalnoga modela koji je svoj izraz našao u gospodarskoj krizi što nas je sve pogodila, bez obzira jesmo li tome dodali i nešto „iz vlastite kuhinje“. Na žalost, čini mi se kao da još uvijek ne postoji spremnost da se ozbiljno počne razmišljati o onome što se za sada kolokvijalno zove novi svjetski poredak. A krajnje je vrijeme za to.

Živimo u svijetu čija je budućnost ozbiljno ugrožena zagađivanjem okoliša i globalnim zatopljanjem. Nije fraza, ako se kaže kako je u pitanju egzistencija ljudske vrste. No, i opet moram ponoviti izraz: na žalost, nedavna konferencija o globalnim klimatskim promjenama, pokazala je kako uski nacionalni interesi još uvijek prevladavaju nad općim, jedinim općim interesom, a to je održavanje života na Zemlji.

Živimo, napokon, u svijetu u kojemu je demokracija na putu da globalno pobijedi, pri čemu moram upozoriti kako, naravno, postoje opće-prihvaćene, univerzalne vrijednosti, ali ne bi smio postojati jedan uniformni model kojega bi bilo tko u ime bilo kakvih ideala, ili interesa smio nametati drugima. A toga ima, ili: u najmanju ruku – bilo je i ne smije se ponoviti.

Za nas u regiji, a s time ću i završiti, izgradnja demokracije nerazdvojno je povezana s potrebom beskompromisne, oštre borbe protiv korupcije i organiziranog kriminala. U našim je državama demokracija, objektivno gledano, još u povojima. Ne smijemo dozvoliti da se, pod bilo kojim izgovorom, stvara privid demokracije, da se demokracija ocjenjuje samo i isključivo po broju održanih izbora.

Demokracija je daleko više od toga.

Nitko u regiji, nitko u svijetu ne bi to smio zaboraviti. A na nama je, da u našim malim regionalnim okvirima, pokažemo i dokažemo da mi to nismo zaboravili. Time ćemo se

najbolje legitimirati kao građani svijeta, time ćemo najbolje dokazati da možemo pridonijeti da svijet sutra bude bolji od ovoga danas.
Hvala što ste me saslušali!

I na kraju: Neka živi suradnja Republike Hrvatske i Republike Kosova i neka živi slobodno Kosovo!

(Duartrokitje)

KRYETARI I KUVENDIT: Falënderoj presidentin Mesiq për fjalën e ngrohtë dhe miqësore, për mesazhet që i dha për zhvillimet politike të tanishme, por edhe për zhvillimet politike që duhet të ndodhin në rajonin tonë.

Dhe, me këtë, të nderuar deputetë, mbyllim këtë seancë solemne të mbajtur për nder të presidentit Mesiq.

Ju faleminderit!

(Duartrokitje)

Përgatiti:

Njësia e Transkripteve e Kuvendit të Kosovës